

Видѣхъ твой-тѣ черны очи,
Видѣхъ твой-то бѣло лице

Наросено съ маргаръ потъ.

Глазнице-то надъ тебѣ трепташе,
Хвостъ-тѣ ти то почита

Бѣлы гърды не горы;

За расхладъ тихій вѣтрещъ
Легко вѣе и играе

Оъ твой-тѣ бѣла пазвничъ.

Твой-та скршена снажица,
Твой-то тъненко-то крѣстче.

Кат' престѣпвашъ са люлей.

Яхъ! да бѣдѣхъ азъ коланчи
На твое-то тънко крѣстчи

Да съ обывамъ околъ тебѣ;

Или да бѣдѣхъ азъ брѣвница
На жѣлтичкы дѣто носишъ

Върхъ снѣжены гърди.

Да съупирвахъ, да цѣлѣвахъ
Бѣлы ненкы по зръница-та

Катъ трандафелъ алены;